

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

126. An in ieiunio pro Missa celebranda, vel communionem sumenda detur paruitas materiae? Et quid est dicendum, si musca, aut aliquid minimum casu intravit in os apertum, an obster Missae celebrationi, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

nocumento omittere potionem, posse sumere Eucharistiam non ieiunium; sed hoc non admittit Præpositus *loc. citato dub. 2. n. 42.* nam in tali casu communicatio potest sine peccato differri, nec Ecclesia censetur velle obligare ad communicandum eum, qui non potest ieiunus communicare.

Sup. hoc infra in tr. 2. Ref. 53. §. vii. Et figanter in fine, &c.

5. Nota etiam pro praxi quòd si ægrotus non possit res suas transmittere, possit communicatio ei dari imposita parua parte hostiæ cum vino in cochleari. Ita Præpos. *ubi supra*, vide etiam Suarez in 3. part. tom. 3. disp. 67. sect. 6. §. secundus casus, post medium, & disp. 71. sect. 3. sub finem.

6. Tandem nota quòd Sacerdos si aduertit se non esse ieiunium, potest pergere secundum aliquos in sacrificio, licet aduertat ante consecrationem, sed alij probabilius id negant, excepto casu, quo non potest sine nota ab Altari recedere, in quo casu idem dicendum de eo, qui est in scamno communicantium, ut communicet. Sic Præpositus *num. 4.*

RESOL. CXXVI.

An in ieiunio pro Missa celebranda, vel communionis sumenda, detur paruitas materia?

Et quid est dicendum, si musca, aut aliquid minimum casu intravit in os aperitum, an obstat Missæ celebrationi, vel communioni? Ex part. 5. tractat. 5. Refol. 12.

Sup. hoc in Ref. seq. & infra in tr. 2. Refol. 57. §. Quod autem, & sequi in tom. 1. tr. 6. Ref. 47. §. 1. cursum prope finem, ver. sicut deglutire.

§. 1. Aliqui, teste Hurtado de Sacram. Eucharist. disp. 9. difficult. 15. existimant tantum esse peccatum veniale Eucharistiam sumere post sumptionem cibi, & potus in parua quantitate ob leuitatem, seu paruitatem materiæ; & Gorfredus & Præpositus docuerunt ad sumptionem Eucharistiæ sufficere ieiunium Ecclesiasticum, quia ieiunium ad eam prærequisitum præcipitur ab Ecclesia: ergo eodem modo intelligendum est, quo Ecclesia intelligit ieiunium, quod pro diebus ieiunij præcipit.

2. Sed proferunt contrariam sententiam tenendam esse puto. Dico igitur esse lethale crimen ieiunium naturale frangere ante communionem sumpta quantumlibet minima parte cibi, nisi per modum salivæ, aut respirationis sumatur, vel attrahatur. Nam materia prohibita ab Ecclesia non est, quod quis non sumat cibum, vel potum absolute, sed quod non suscipiat Eucharistiam post cibum, vel potum; huiusmodi autem præceptum violatur simpliciter in suo actu principali, etiam si ieiunium in parua materia solum sit: & ita docet Hurtado *ubi supra*, cui adde Ioannem de Lugo de Sacram. Eucharist. disp. 15. section. 2. num. 22. Præpositum in 3. part. quest. 80. art. 8. dub. 1. num. 39. Sancium in select. disputat. 51. num. 1. Suarez in 3. part. tom. 3. disput. 68. section. 4. Valquez disput. 211. cap. 3. Ochagaviam de Sacram. Eucharist. tract. 2. quest. 12. num. 7. Turrianum de inst. tom. 1. disput. 22. dub. 1. num. 6. & alios penes ipsos. Vnde puto contrariam sententiam esse improbabilem, & ideo in Concilio Toletano VII. Can. 2. relato in cap. nihil, quest. 1. dicitur, nullus post cibum, potumque quemlibet minimum sumptum Missas facere præsumat.

3. Non desinam tamen hic adnotare ea quæ docet Granado in part. de Sacram. contr. 6. tr. 10. disp. 8. num. 8. ubi sic ait: Tabiena & Henriquez dicunt, si musca, aut aliquid minimum casu intravit in os aperitum, non obstat communioni, quia id non est manducare. Et quidem si minimum aliquid inaduerterter traiciatur, eo ipso censetur traici per modum salivæ, ac proinde non soluere ieiunium. An verò

quantitas muscæ sit adeo minima, ut de illa hoc verificetur, incertum mihi est. Pater Thomas Sanchez ait non obstat communioni, quod quis inaduerterter calicem deglutierit. Pater Ildefonsus Rodriguez ait, aquam quam puramen auellane capit, esse miniam. Res restringenda potius, quam extendenda est. Hucusque Granado.

RESOL. CXXVII.

An ieiunio Eucharistico detur paruitas materia excusans à peccato mortali? Ex part. 6. tr. 8. & Missæ. Refol. 8.

§. 1. Pro affirmatiua sententia conatur P. Pasquillus in *decis. 335. per totam*, multas adducere rationes, licet in fine sic asserat. Hæc quidem & alia rationes, quæ possent adduci, probabilem faciunt hæc opinionem, non tamen audeo aliquid determinare, & Licet auctor melius poterit rem ponderare; non tamen assensio P. Diana citato dicenti hanc sententiam esse improbabilem. Ita ille. Sed hanc sententiam falsam ante me dixit Periculus de Sacrific. Missæ lib. 2. cap. 3. dub. 5. n. 4. Et Suarez tom. 3. disp. 66. sect. 4. aliter non esse prædictæ probabilem; & Ego certum improbabilem puto, cum sit contra communem opinionem Theologorum & Casuistarum, qui in proposito materiam pertractantur, videlicet. An in ieiunio Eucharistico detur paruitas materiæ; & vique adhuc nullum inuenio Auctorem, qui affirmatiua sententiam doceret. Probatur nostra opinio ex autoritate Concilij Toletani 7. cap. 2. quod refertur in cap. nihil 7. q. 1. ubi statuitur. Ut qui cibum potumque quamlibet minimum sumptum Missas facere præsumpserit excommunicetur. Ergo clarè patet in ieiunio Eucharistico non dari paruitatem materiæ, inducens tantum peccatum veniale; nam peccata communicationis non fertur nisi propter peccatum lethale. Dicere autem quod Concilium loquitur de quantitate minima, quæ non soluere ieiunium Ecclesiasticum; gratis dicitur, nam absolute pronuntiat esse excommunicandum qui celebravit post cibum sumptum in quavis quantitate minima, ergo etiam omnem paruitatem materiæ.

2. Probatur secundò ex auctoritate Rubricæ, ubi sic habetur: *Si quis non est ieiunus post medium uicium etiam post sumptionem solius aque, vel alterius potus, aut cibi in quantumcumque parua quantitate non potest communicare, nec celebrare.* Ita ibi. Ergo necessarium sequitur non dari paruitatem materiæ in ieiunio Eucharistico, cum Rubrica dicat quod post cibum sumptum in quantumvis parua quantitate, non potest quis communicare, vel celebrare; sed peccatum veniale non impedit sumptionem Eucharistiæ: Ergo dicendum est in tali casu, peccatum mortale adesse. Quod etiam probatur in dicta Rubrica paulò infra ubi subdit; *Quod si lauando es deglutiatum stilla aquæ præter intentionem non impedit communionem quia sumpta fuit per modum salivæ.* Si ergo stilla aquæ, iusto secundum Rubricam non impedit communionem, nec frangit ieiunium Eucharisticum, quia sumitur per modum salivæ; clarè patet in hac materia non dari paruitatem materiæ, cum nulla maior paruitas materiæ excogitari potest, quàm stilla aquæ, & tamen ut visum est impediret communionem, & ieiunium Eucharisticum frangeret, si non sumeretur per modum salivæ. Ergo. Et quidem si in ieiunio naturali pro sumptione Eucharistiæ danda esset paruitas materiæ inducens tantum peccatum veniale, aperiretur